

[C. J. F. Sven.]

„De til Sundhedsstyrelsens Forretningsomraade henhørende Sager behandles af vedkommende samlede Afdeling.“

I Lovforslaget staar der:

„De under den hygiejnisk-lægelige Afdeling henhørende Sager behandles og afgøres af Medicinaldirektøren.“

Jeg behøver ikke at citere mere; jeg synes, det dermed er fastslaaet, at der er en afgørende Forskel mellem den hidtilværende Ordning og den foreslaaende Ordning, og at det af mig fremførte, at man ønsker at lægge en næsten enevældig Magt i Medicinaldirektørens Haand, er rigtigt.

Jeg efterlyser en Udtalelse fra Ministeren med Hensyn til det af mig berørte Punkt om Lægeraadets Adgang til at udtale sig om Ansørgernes Kvalifikationer ved Besættelsen af ledende Lægestillinger. Jeg udtalte mig ret udførligt om det, og jeg vil gerne have den højtærede Ministers Svar, om det er Tanken, at man har villet gaa væk fra den Formulering, der findes i det andet Lovforslag, som den højtærede Minister har fremsat om Lægegerning.

Hertil skal jeg indskrænke mig, idet jeg paa ny understreger, at vi fra vor Side er rede til en velvillig Forhandling; men vi maa holde paa, at vil man gøre Medicinaldirektøren til en enevældig Leder af den paagældende Styrelse, maa man gaa ganske anderledes rationelt frem i Lovforslaget, og saa kan man i alle Tilfælde efter mit Skøn uden nogen som helst Skade stryge hele Lægeraadet, som praktisk talt i Fremtiden ikke vil faa nogen normal Funktion, i hvert Fald korporationsmæssigt betragtet.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Til det sidste Spørgsmaal, som den ærede Ordfører fremsatte, skal jeg sige, at der ikke af mig har været tilsigtet noget principielt andet med Affattelsen her end med Affattelsen i Lægeloven.

Det ærede Medlem sagde nu, at af Lovforslagets Formulering saa man dog, at Medicinaldirektøren fik en større Myndighed. Ja, baade ja og nej. Han faar et større Myndighedsomraade, for saa vidt som en Række Sager, der nu efter Lovens Ordlyd nødvendigvis skal til Lægeraadet, fremtidig kan afgøres af Medicinaldirektøren. Det er rigtigt. Men vel at mærke er Lovforslaget saadan bygget op, at hvis saadanne Sager er af tilstrækkeligt stort Omfang, kan han ikke selv afgøre dem; det er nemlig afhængigt af et Skøn over disse Sager.

I Øjeblikket er der ogsaa et Skøn over,

om det er en betydelig Sag eller ikke, og de betydelige Sager skal forelægges Lægeraadet, men de ikke betydelige Sager skal ikke. Jeg har gjort opmærksom paa før, at der er en Række Sager, om hvilke Medicinaldirektøren ikke kan sige med god Samvittighed, at de er uden Betydning, men hvor de paagældende Sager alligevel er fuldkommen oplagte, hvor der bogstavelig talt ikke kan være Diskussion om Afgørelsen; det er dog alligevel Sager, der, naar vi tager den nugældende Lov rent formalistisk, skal i det samlede Lægeraad. Det er det, der gør Sundhedsstyrelsens Administration saa omstændelig, og det er det, man søger at komme bort fra ved Lovforslagets Formulering.

Det ærede Medlem er nu blevet opmærksom paa, at den Bestemmelse i Loven om Sundhedsstyrelsen, hvorefter Formanden kan indkalde Embedslægerne til Møde og indbyde Kommunalbestyrelsens Medlemmer til Møde, er en Bestemmelse, der har været gældende allerede i 1909; men nu skal det morsomme i det være, at man kunde tænke sig at opretholde denne Bestemmelse — det var ikke helt det, det ærede Medlem, da han første Gang havde Ordet, fandt det morsomme i.

Det er en Bestemmelse, jeg sætter megen Pris paa. Det ærede Medlem kan nok sige, at den er overflødig, det maa Sundhedsstyrelsen selv kunne afgøre; men med mine Øjne set er denne Bestemmelse, i hvert Tilfælde for saa vidt det angaar Udtrykket om, at Medicinaldirektøren kan indbyde Kommunalbestyrelserne til Møde, symbolsk, for saa vidt som der deri ligger en Udviklingslinie, som formentlig hidtil har været fulgt, og som jeg har Indtrykket af følges i dette Øjeblik i højere Grad end nogen Sinde tidligere, nemlig en Demokratisering af Sundhedsstyrelsens Virksomhed. Det er i alt Fald efter min Mening af den allerstørste Betydning, at Medicinaldirektøren i stigende Grad tager ud i Befolkningen, forhandler med de kommunale Raad, giver Oplysninger og drømmer de Sager, som er forelagt af sundhedsmæssig Karakter, og ogsaa af økonomisk Karakter, i alle disse vigtige Spørgsmaal.

Denne Demokratisering af Sundhedsstyrelsens Virksomhed, som vel nok har været i Gang før, men i hvert Tilfælde har udviklet sig særlig i de senere Aar — hvad jeg er glad for —, er netop Bibeholdelsen af denne Bestemmelse et Udtryk for.

Det ærede Medlem mente, at det kun var et godt Raad, han havde givet mig